

Nr 412.

Av herr **Fagerholm**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 210, angående lantmäteripersonalens organisation och avlöningsförhållanden m. m.

I proposition nr 210 har Kungl. Maj:t framlagt förslag om lantmäteripersonalens organisation och avlöningsförhållanden m. m. Förslaget grundar sig på utredning, som verkstälts av 1945 års lantmäteriutredning.

I fråga om avlöning för distriktslantmätarna föreslog utredningen, att dessa, vilka hittills avlönats med dels löne-, dels taxeinkomster, helt skola avlönas av statsmedel. Utredningen föreslog vidare, att de skola inplaceras i det statliga avlöningsreglementet i lönegrad A 28. Till grund för denna löneplacering har utredningen lagt dels en sammanställning av distriktslantmätarnas nuvarande inkomster av lön och sportler, dels ock en jämförelse med andra tjänstemän i den statliga förvaltningen med motsvarande utbildning. Utredningens förslag till lönesättning har tillstyrkts av allmänna lönenämnden, under det att statskontoret icke ansett sig kunna tillstyrka högre löneställning än 26 lönegraden. Lantmäteristyrelsen och länsstyrelserna i Uppsala, Kronobergs, Kalmar, Gotlands, Blekinge, Malmöhus och Hallands län hava förordat, att distriktslantmätarna skola placeras i lönegrad A 29. Vidare hava samtliga överlantmätare med undantag för överlantmätaren i Stockholms län, vilken icke framställt någon erinran mot distriktslantmätarnas placering i lönegrad A 28, uttalat, att distriktslantmätarna borde erhålla högre löneställning än den av utredningen föreslagna.

Utredningen har såsom förut anförts till grund för distriktslantmätarnas lönegradsplacering lagt vissa statistiska uppgifter rörande de nuvarande distriktslantmätarnas antagna medelnettoinkomst under de senaste 10 åren. Mot den företedda statistiken kunna flera allvarliga anmärkningar riktas. Sålunda är det statistiska underlaget synnerligen svagt. I statistiken synas hava medtagits inkomster från sådana distriktslantmätare, som på grund av sjukdom eller liknande orsaker icke kunnat i full utsträckning utföra sina tjänsteåligganden och därför erhållit en onormalt låg nettoinkomst. Vidare måste hänsyn tagas därtill, att lantmätarna icke genom höjning av lantmäteritaxan erhållit sådan kompensation för dyrtiden, som kommit andra statstjänstemän till del. Om så varit fallet hade utredningen kommit till en helt annan och högre lönesättning.

Med hänsyn till distriktslantmätarnas utbildning ligger det nära till hands att jämföra dem med lantbruksingenjörer, vilka äro placerade i lönegrad

A 29, och länsarkitekt, som är placerad i C 5. Detta skulle tala för att distriktslantmätarna placerades i lönegrad A 29. Föredraganden, statsrådet Sträng, delar dock icke den uppfattningen, såsom framhållits i ett stort antal yttranden, att stora likheter föreligga mellan å ena sidan distriktslantmätarnas och å andra sidan lantbruksingenjörernas åligganden och ansvar. Mellan nämnda tjänstemän föreligger enligt statsrådets uppfattning skillnad bland annat i det avseendet, att distriktslantmätarna stå under överinseende av en myndighet inom länet, vilket icke är fallet med lantbruksingenjörerna. Det är dock mycket svårt att förstå, att den omständigheten, att distriktslantmätarna lyda under överlantmätaren i länet, skulle inverka på det sättet på lönegradsplaceringen, om utbildning och tjänsteansvar kunna anses göra dem jämställda med lantbruksingenjörer.

I detta sammanhang synes det även angeläget framhålla vikten av att löneläget förbättras för den yngre lantmäteripersonalen. Med hänsyn till den utbildning, som kräves, och den allmänna utvecklingen på arbetsmarknaden tala starka skäl för genomförande av de åtgärder, som i detta syfte föreslagits av lantmäteriutredningen.

På grund av det sålunda anförda får jag hemställa,

att riksdagen med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 210 angående lantmäteripersonalens organisation och avlöningsförhållanden m. m. måtte besluta,

dels att distriktslantmätare placeras i lönegrad A 29,

dels att begynnelselöner och befordringsgång för de yngre lantmätarna ordnas i enlighet med lantmäteriutredningens förslag och att i propositionen angivna anslag anpassas här-
efter.

Stockholm den 22 april 1947.

P. Hj. Fagerholm.
